

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν πόρᾳν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνιος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γροῖσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτους μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 6

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Δὲν χρειάζεται δὲ καὶ θεολογία ἢ δουλειά σου! εἶπε. Νὰ φέρνω νερὸ ζεστὸ στὶς καμπίνες, νὰ βουρτσίζω τὰ ρούχα, νὰ γυαλίζω τὰ παπούτσια. Μήπως πρέπει νὰ ἔχω δίπλωμα Πολυτεχνείου γιὰ νὰ τὰ κάνω ὅλ' αὐτά;

— Νὰ φέρνει τὰ πιάτα...

— Κι' αὐτό!

Ὁ Παπαγόπουλος συμφωνοῦσε:

— Τὸ παιδί αὐτό, εἶπε, ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Θὰ τοῦ δώσεις τὸ κοστουμί σου καὶ θὰ σὲ ἀντικαταστήσει. Τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ φύγει τὸ πλοῖο, κανεὶς δὲ θὰ πάρει μυρωδιά. Ὅσο γιὰ ὕστερα...

— Βέβαια, ἐξακολούθησε ὁ Φραγκίσκος. Ὑστερὰ θὰ εἰμαστε μακριὰ καὶ δὲ μποροῦν βέβαια νὰ μὲ πετάξουν στὴ θάλασσα... Ἐγὼ μιά φορὰ θὰ ξεπληρώσω τὸν νεῖρό μου, θὰ ἰδῶ τὴν Ἰνδοκίνα.

Ὁ Ἑλληνας ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἀπλῶς τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ μπόυ καὶ τὸν κούνησε χαρούμενα:

— Αὐτὴ τὴν φορὰ, τέλειωσε! Βρῆκες ἀντικαταστάτη, σὲ παίρνω, ἐτοιμάσου! Βιάζομαι γιὰ τὸ Χρηματιστήριο.

Ὁ Ἀνναμίτης δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ κατανικήσῃ τοὺς φόβους του.

— Ἄν ὅμως πιάσουν ἐσένα, ἐσὺ κάνεις καλὰ μὲ κύριο Γιάννη... Ἡ ὥρα περασμένη, κύριος Γιάννης δὲν χωρεῖται...

— Μὰ ποῖός εἰν' αὐτὸς ὁ κ. Γιάννης ποὺ μᾶς τὸν λὲς ὁλοένα; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀφεντικό μας στὸ πλοῖο... Αὐτὸς διατάζει ἐμᾶς. Ἐσὺ σ' αὐτὸν δώσεις παρών.

— Ναί, μὰ θὰ ἰδεῖ ὅτι ἐγὼ δὲν εἰμαι σὺ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος ποὺ ἄρχισε τώρα νὰ καταλαβαίνει τὶς δυσκολίες.

— Ὅχι, εἶπε ὁ μπόυ. Ἀφεντικό δὲ θὰ εἶναι μέσα, ἐσὺ ὑπογράψῃς φύλλο παρουσίας. Ἀφεντικό δὲ θὰ ἰδεῖ σένα.

— Καὶ τί ὄνομα θὰ γράψω;

— Ντὸ Χούν! Ἐσὺ μὴν ξεχάσεις...

— Ντὸ-Χούν, πολὺ καλὰ! Τώρα πᾶμε νὰ ντυθοῦμε.

Ὁ Παπαγόπουλος πλήρωσε ἓνα εἰκοσόφραγκο στὸν καταστηματοῦρχο καὶ

δὲν εἶχε μαλλιά μακριὰ σὰν τοὺς Ἀνναμίτες. Ὁ μπόυ, ἀφοῦ τέλειωσε ἡ ἀλλαγὴ τῶν ρούχων, ἔκαν' ἓνα βῆμα πίσω καὶ κοίταξε τὸ Φραγκίσκο.

— Πῶς σοῦ φαίνομαι; ρώτησε ὁ φίλος μας.

Ὁ Ἀνναμίτης κούνησε ἀνήσυχτα τὸ κεφάλι.

— Μάτια δικὰ σου μαρτυρῆσουν ἐσένα... Δικὰ μου ἀλλοιωτικά!

— Τὰ μάτια; Θὰ τὰ διορθώσω, τώρα θὰ ἰδῆς.

Ἀπὸ τὴν μισανοιχτὴ πόρτα, ὁ φίλος μας εἶχε ἰδεῖ τὴν κόρη τοῦ καταστηματοῦρχου, ποὺ εἶχε καθίσει μπρὸς στὸν

καθρέφτη καὶ ἔβαζε λίγη πούδρα. Μάζεψε ὅλο τὸ θάρρος του καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, μήπως τυχὸν ἔχετε λιγάκι κραγιόνι γιὰ τὰ μάτια;

Ἡ κόρη ἄρχισε νὰ γελά καὶ, νομίζοντας ὅτι τὸ παιδί θάπαίξε καμμιὰ φάρσα, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τοῦ κάμῃ τὴν χάρη.

— Στάσου, εἶπε, θὰ σοῦ τὰ φτιάσω ἐγὼ κινέζικα τὰ μάτια σου.

Καὶ μὲ πολλὴ τέχνη, ἡ κόρη αὐτὴ, ποὺ φαίνεται κάτι

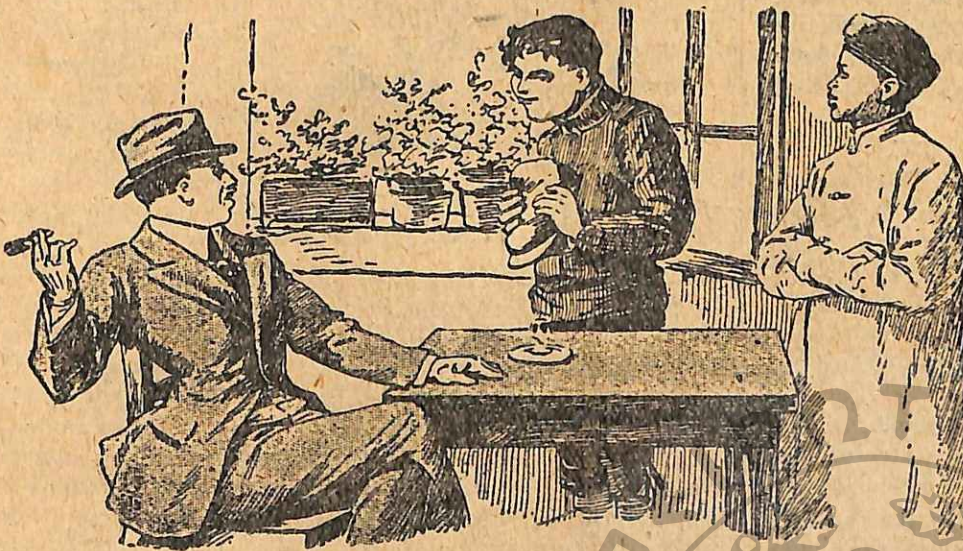
ἤξερε ἀπὸ μακιγιάρισμα, ἔκαμε μὲ τὸ κραγιόνι τὰ μάτια τοῦ φίλου μας μακρύτερα καὶ πιὸ μαύρα, πράγμα ποὺ ἄλλαξε ἐντελῶς τὴν ἐκφράση τῆς φυσιογνωμίας του.

Ὁ Περικλῆς Παπαγόπουλος, ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὸ τὸ συνδυασμό, εἶπε στὸ μπόυ:

— Ἐμπρός, πᾶμε τώρα!

Μὰ ὁ Ἀνναμίτης ἐννοοῦσε νὰ δώσῃ κι' ἄλλες ὁδηγίες στὸν ἀντικαταστάτη.

— Ἀμα ὑπογράψῃ χαρτὶ παρουσίας, εἶπε, ἐσὺ πηγαίνει στὸ θάλαμο... Ἐσὺ κάνεις ὅ,τι κάνουν ἄλλοι μπόυ.

«Ὁ Παπαγόπουλος συμφωνοῦσε». (Σελ. 45, στ. α'.)

τοῦ παραχώρησε τὸ παραμάγαζο, ὅπου ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τῶν ρούχων. Ὁ Ἀνναμίτης ἔδωκε τὴν ἄσπρη του μπλούζα καὶ τὴν φαρεϊά του γκυλότα καὶ τὰ φόρεσε ὁ Φραγκίσκος. Ὑστερὰ ἔδωκε καὶ τὶς βαρεῖες παντούφλες, μὲ τὶς ἀναγυριστὲς μύτες, κι' ἔφτασε τέλος στὸ κεφαλόδεμα, ποὺ ἦταν τὸ δυσκολότερο σημεῖο αὐτῆς τῆς μασκαράτας. Ὁ Ντὸ-Χούν εἶχε μακρυὰ μαλλιά, ὅπως κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ ὁμόφυλοι του, δεμένα πάνω στὸ κεφάλι μ' ἓνα μαῦρο κεφαλόδεμα. Κι' ἔτσι χρειάστηκε νὰ δέσῃ κι' ὁ Φραγκίσκος τὸ κεφάλι του, μ' ὅλο ποὺ

Καί μὴ μιλήσῃ μιλιὰ... Κρεβάτι δικό μου δεύτερο δεξιά. Μόλις ξεκινήσῃ βαπόρι, κύριος Γιάννης ἔρθει στὸ θάλαμο, γνωρίσει ἐσένα καὶ... ματατοίξῃ! Τελειώνοντας μὲ τὸ ἐπιφώνημα αὐτό, ποὺ στὴ γλώσσα του σήμαινε τὴν ἀπελπισία, ὁ νεαρὸς Ἀνναμίτης ἐτοιμάστηκε νὰ ποχαιρεθῇ τὸ φίλο μας. Αὐτὸς ὅμως τὸν σταμάτησε.

— Στάσου, τοῦ εἶπε, πρὶν πάω στὸ βαπόρι, θέλω νὰ πάρω ἕνα πράγμα... — Σὺ δὲ χρειάζεται πρᾶγματα... Σὺ βρεῖς δικὰ μου.

— Καλά, μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πάρω κάτι, ποὺ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο στὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάμω.

Μαντεύετε βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἡ συσκευή ποὺ ἔδλεπε μὲς ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ὅσο γιὰ τὸ χειρόγραφο, εἶπαμε ὅτι τὸ εἶχε πάντοτε μαζὺ του.

— Δοιπὸν, πᾶρ' ἕνα ταξί, νὰ σὲ πάῃ, ἔπου θές! εἶπε ὁ Παπαγόπουλος καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ φώναξε ἕνα ποὺ περνοῦσε καὶ προπλήρωσε τὸ σωφέρ.

Ὁ φίλος μας πήδησε στὸ ταξί, ἀφοῦ ἀποχαιρέτισε τὸν Ἑλληνα καὶ τὸν προστατευμένον του.

— Καλὴ τύχη, Ντό-Χούν! τοῦ εἶπε ὁ Ἀνναμίτης μὲ τὸ πονηρὸ χαμόγελό του.

Κι' ἐνῶ ἀπομακρυνόταν τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Φραγκίσκος κοίταξε τὸν περίεργο αὐτὸν πλούσιο, ποὺ ἡ συνάντησή του ἄλλαξε ὀριστικὰ τὴν κατεύθυνση τῆς ζωῆς του καὶ ποὺ ἴσως δὲ θὰ τὸν ξανάδλεπε ποτὲ πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ τρομερὸς κύριος Γιάννης

Στὸ κρεβάτι ποὺ ἔχει τὸ νούμερο τέσσερα, εἶναι ξαπλωμένη μιὰ ἄσπρη σιλουέτα, ποὺ τὸ πρόσωπό της δὲν διακρίνεται, γιατί εἶναι σκεπασμένο μὲ μιὰ ἄσπρη πετσέτα. Εἶναι ὁ Φραγκίσκος, ποὺ κάνει τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ πλοῖο, κουβαλώντας τὸ κουτί του, ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ τοῦ «Παύλου Λεκά» τὸν ἀπάντησε στὸ κεφαλόσκαλο. Δίχως νὰ τὸν κοιτάξῃ διόλου στὸ πρόσωπο, ἔβαλε τὴν φωνήν:

— Κοίταξε ὅρα ποὺ σοῦρχονται αὐτοὶ οἱ παλιοί τρινοί! Τώρα νὰ σὲ ἰδῇ ὁ κύριος Γιάννης νὰ σὲ προστιμάρῃ! Ἀκούς ἐκεῖ, ἕνα τέταρτο πρὶν νὰ σαλπάρουμε! Σὺν λόρδοι! Αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο!

Χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ, ὁ Φραγκίσκος βιάστηκε νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα ποὺ τοῦδειχνε μὲ ἀπειλητικὸ ὕψος ὁ προϊστάμενος. Βρέθηκε στὴς καμπίνες τῆς πρώτης θέσης καὶ μὲ χαρὰ τοῦ εἶδε ὅτι κανένας δὲν τοῦδινε προσοχή. Ἀλλὰ

ὡς τε, ἐπικράτους μεγάλη φασαρία. Ἕνας καμαρότος χτυποῦσε τὸ κουδούνι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦταν ὥρα νὰ φύγουν ὅσοι δὲ θάμεναν νὰ ταξιδέψουν.

Παντοῦ ἔδλεπε ἀποχαιρετισμούς, ἀγκαλιάσματα, ὑπερήφανες ποὺ ἔτρεχαν μὲ βαλλίτσες καὶ μὲ μπουκέτα στὰ χέρια.

Ὁ Φραγκίσκος πέρασε ἀπαρατήρητος καί, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ντό-Χούν, ἔφτασε στὴς καμπίνες τῆς δεύτερης θέσης. Ὁ Ἀνναμίτης τοῦ εἶχε πει: «στὸ βῆθος τοῦ διαδρόμου εἶναι ἡ καμπίνα τοῦ κ. Γιάννη μὲ τὴν πράσινη κουρτίνα. Ρίξε μιὰ ματιά κι' ἂν ὁ κ. Γιάννης δὲν εἶναι μέσα, ὑπόγραψε στὸ βιβλίο παρουσίας καὶ φύγε».

Νά τῃ ἡ πράσινη κουρτίνα! Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι μέσα ὁ τρομερὸς κ. Γιάννης. Ὁ Φραγκίσκος ἀνασηκώνει μὲ τρεμάμενο χέρι τὴν κουρτίνα. Τί χαρά! Ἡ καμπίνα εἶναι ἀδειανή καὶ τὸ βιβλίο παρουσίας πάνω στὸ τραπέζι, περιμένει τὴν υπογραφήν. Τὸ παιδί ἀναζητᾷ τὸ νομα τοῦ Ντό-Χούν. Τὸ βρίσκει, βάζει στὸ πλᾶνὶ μιὰ υπογραφή πολὺ δυσανάγνωστη καὶ φεύγει γρήγορα-γρήγορα, σὺν κλέφτης.

Τώρα πρέπει νὰ πάῃ στὸ θάλαμο

«Κοιτάχτηκε κάμποσον ὥρα στὸν καθρέφτη...» (Σελ. 37, στ. γ')

τοῦ ὕπνου. Πραίνει ἀπὸ πίσω δυὸ συναδέλφους του κι' εὐτυχῶς βρίσκει αὐτὸ ποὺ ζητᾷ. Ἀποφεύγει μὲ κάθε τρόπο ὁποιαδήποτε ἐρώτησή τους καὶ προσπαθεῖ νὰ ἰδῇ σὲ πὺρ κρεβάτι εἶναι γραμμένο τὸ νομα τοῦ Ντό-Χούν.

Στὸ μεταξὺ, οἱ δυὸ μπῶν φόρεσαν τὴν ἄσπρη ποδιά τοῦ τραπέζιου καὶ βγήκαν. Μόνος τώρα ὁ Φραγκίσκος μέσα στὸ μισόφωτο τοῦ θαλάμου, ἀνακαλύπτει τέλος τὸ νομα του, δηλαδή τὸ νομα τοῦ Ντό-Χούν, γραμμένο σὲ μιὰ πλάκα, στὸ κεφαλοκρέδωτο... Αὐτὸ εἶναι τὸ κρεβάτι του. Κρύβει ἀπὸ κάτω τὸ κουτί του μὲ τὸ μηχανάκι, σηκώνει τὴ σκούρα κουδέρα καὶ χώνεται μέσα.

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξεφύγω γιὰ μιὰν ὥρα, συλλογίζεται. Ὑστερὰ, τὸ βαπόρι θὰ βρίσκεται στ' ἀνοιχτὰ καὶ δὲν ἔχω πιά κανένα φόβο.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὴς σκέψεις, κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ προσέχοντας τὴν κίνηση τοῦ ἔλικα ποὺ ἔδειχνε ὅτι εἶχαν σηκώσει τὴν ἀγ-

κουρα, ἄκουσε πάλι σανδάλια νὰ σέρνονται στὸ παρκέτο καὶ κάτι ψιλὲς φωνὲς ποὺ κουδούνιζαν.

— Ἀλλά πάλι! συλλογίστηκε. Τί νὰ τρέχει ἄραγε;

Χώθηκε βαθύτερα στὴν κουδέρα, ἐλευθερώνοντας ὥστε ὁ τὸ ἕνα του αὐτὶ γιὰ ν' ἀκούσει, καὶ διέκρινε ὅτι οἱ φωνὲς μιλοῦσαν σὲ ἀγνωστὴ γλώσσα, ἴσως σὲ ἀνναμιτική.

Τρεῖς μπῶν πούφαινε, δὲν εἶχαν ὑπηρεσία, σερβιανούσαν στὸ θάλαμο, κουδεντιάζοντας στὴ γλώσσα τους. Μέσα στ' ἀκατάληπτα λόγια τους, ὁ Φραγκίσκος ἄκουσε τὸ νομα τοῦ Ντό-Χούν. Μι' ἕνα γρήγορο βλέμμα, βεβαιώθηκε ὅτι οἱ Ἀνναμίτες προχωροῦσαν πρὸς τὸ κρεβάτι του. Δίχως ἄλλο, ἀνησυχισαν ποὺ δὲν εἶδαν τὸ συναδέλφον τους κι' ἐρχόνταν νὰ ἰδοῦν τί γίνηκε.

— Διάβλε! συλλογίστηκε ὁ Φραγκίσκος, χάθηκε. Τώρα θὰ μὲ ἰδοῦν, θὰ βάλουν τὴν φωνὴν καὶ ὁ καπετάνιος θὰ μὲ στείλει μὲ τὸ κατευθεῖαν στὴ στεριά.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὴν σκέψιν του καί... τέσσερα χέρια τὸν κουνούσαν καὶ δυὸ φωνὲς τὸν φώναζαν ἀνναμιτικά.

Ὁ κίνδυνος ἦταν φοβερός. Κι' ὅμως ὁ φίλος μας δὲν τᾶχασε. Ἐκρυψε πὺρ καλὰ τὸ πρόσωπό του στὰ σκεπάσματα καὶ ἀπάντησε στὴς ἐρωτήσεις τους μὲ μιὰ μόνο λέξη γαλλική.

— Ἀρρωστος!

Ἡ λέξη αὐτὴ εἶχε ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα. Οἱ δυὸ μπῶν, χωρὶς νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴ ἐκπληξήν γιατί ὁ συναδέλφός τους μιλοῦσε γαλλικά, ἀπομακρύνθηκαν πατώντας στὰ νύχια, ἀφοῦ εἶπαν μιὰ φράση, ἔπου ὁ Φραγκίσκος ξεχώρισε καὶ τὸ νομα τοῦ κ. Γιάννη.

— Τώρα τὴν ἔπαθα! συλλογίστηκε τὸ παιδί. Πᾶνε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν τρομερὸ αὐτὸ κ. Γιάννη. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι χαμένος!

Μὰ τὴ στιγμή ποὺ ἀπελπίζετο ἔτσι, ἀλυσίδες ἀκούστηκαν νὰ τρίζουν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Βουνὰ ἀψηλὰ τὰ ἡφαίστεια μᾶς κοιτάζουνε Περίφηνα σὰ μυθικοὶ ἡγῆδες, Ὅπου κρατοῦν μὲ δύναμη τὸ σκήπτρο τους Μὰ κ' ἄγαποῦν τὰ γλέντια, τίς γιορτάδες...

Τὴ χώρα τους ποὺ ἡσκίωνουν τὴν ἀγάπην Κι' ἀπλώσαν γύρω ζηλευμένα ἀμπέλια! Ὅχι, εἰν' αὐτοὶ ἡγῆδες καλομίλητοι: Καὶ τὸ κρασί ἀγαποῦνε καὶ τὰ γέλια!

Τὸ βέβαιο ποὺ οἱ θυμοὶ τους εἰν' ἀφάνταστοι Κι' ὅλα μποροῦνε νὰ τὰ κάνουν στάχτη! Ὅμως διπλὴ εἰν' ἡ γονιμότης κ' ἡ ἀνθοπία Κάτω ἀπ' τὴν λάβαν τους τὸν καταρράχτη!

Ὅ, τι κι' ἂν πῇ, αὐτὰ εἰν' ἡ δόξα, ἡ δύναμη. Τὰ χρόνια ποῖα παλαιοῖα δὲν γκρεμίζουν; Μ' αὐτὰ πάντα θαρρεῖς ἔχουν τὰ νεῖα τους... — Ὁ! κοίταξε τὰ τώρα πῶς καπνίζουν!

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ ἀμφιδάλλω, ὅτι κι' ἐκεῖνοι ποὺ γουστάρουν περισσότερο τὸν «Γζάκ», σὺν πὺρ λογοτεχνικὸ, πὺρ σοβαρὸ ἔργο, παρὰ κολουθοῦν μὲ πολὺ ζωηρὴ περιέργεια καὶ τὸ «Σιδερένιο Χέρι». Εἶναι προπάντων ἡ ἐφεύρεση ἐκείνη τοῦ Ταρδὶφ ποὺ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον. Πάντα εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ διαβάσῃ γιὰ μεγάλες ἐφευρέσεις, ἔστω κι' ὅταν ξέρει πῶς εἶναι... ψέμματα. Γιατί, φυσικά, στὰ μυθιστορήματα, οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς εἶναι φανταστικές. Οἱ συγγραφεῖς στηρίζονται συνήθως σὲ μιὰ καλιά, γνωστὴ ἐφεύρεση, ποὺ τὴν τελειοποιοῦν μὲ τὴ φαντασία. Κι' ἡ τελειοποίηση εἶναι τάχα ἕνα «μυστικόν», ποὺ χάνεται πάντα στὸ τέλος μαζὶ μὲ τὸν ἄτυχο ἥρωα. Ἔτσι τὸ μυθιστόρημα φαίνεται καὶ σὺν ἀληθινόν. Γιατί ποῖος ξέρει πόσες μεγάλες, σπουδαίες ἐφευρέσεις ἔγιναν στὸν κόσμον, χωρὶς ποτὲ νὰ μαθευτοῦν, νὰ γινῶντο ἄγνωστοι καὶ νὰ γίνοντο κτήμα κοινόν;

Κάποτε ὅμως συμβαίνει, ὅταν ὁ συγγραφέας εἶναι καλὸς καὶ ξέρει τὴ δύναμειά του, οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς τῆς φαντασίας του νὰ εἶναι πιθανές, πραγματοποιήσιμες καί, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ πραγματοποιηθῶνται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Νὰ κἀνὴ δηλαδή ὁ συγγραφέας, μὲ τὸ μυθιστόρημά του, μιὰ ὑπόδειξη καὶ μιὰ προφητεία γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ Ἰούλιος Βέρν, παραδείγματός χάριν, εἶχε τὸ μεγάλο αὐτὸ χάρισμα καὶ πολλὰς ἐφευρέσεις κι' ἀνακαλύψεις, ποὺ ἔβαλε μὲ τὴ φαντασία στὰ βιβλία του, ἔγιναν σὲ λίγο: Τὸ ἀεροπλάνο, τὸ ὑδροπλάνο, τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν ἡλεκτρικὴν ταχύτητα, ἡ δυναμίτις μὲ τὴν φοβερὴν ἐκρηκτικὴν δύναμιν, κι' ἄλλα πολλά, πολὺ πρὶν τὰ ἐφεύρουν οἱ μηχανικοὶ κι' οἱ χημικοί, τὰ εἶχε προφητῆσει ὁ Ἰούλιος Βέρν!..

Τὸ ἴδιο συμβαίνει τώρα καὶ μὲ τὸν Ἰούλιο Σανσέλ, τὸ συγγραφέα τοῦ «Σιδερένιου Χεριού». Ἡ μεγάλη ἐφεύρεση ποὺ ἀποτελεῖ τὴ δόξιν αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ἦταν ἐπίσης μιὰ προφητεία. Καὶ πραγματοποιήθηκε, βγήκε, πρὶν κάμει δευτέρην ἐκδοσὴν τὸ βιβλίον! Νά, αὐτὲς τὴς ἡμέρες διάδασα στὴς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ διάσημος Ἀγγλὸς χημικὸς Μίλιγκαν, — αὐτὸς ποὺ πήρε πέρου τὸ βραβεῖο Νομπέλ γιὰ τὴ Χημείαν, — βρήκε καινούργιες ἀκτίνες X, ποὺ τὴς ὀνόμασε «ὑπερακτίνες», γιατί ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ διαπερνῶν καὶ τὰ μέταλλα, ἀπαράλλαχτα σὺν τὴς ἀκτίνες τῆς συσκευῆς τοῦ Ταρδὶφ στὸ «Σιδερένιο Χέρι».

Ἀναφέρεται μάλιστα κι' ἡ λεπτομέρεια, ὅτι στὰ πειράματα ποὺ ἔκαμε ὁ Ἀγ-

γλὸς χημικὸς, οἱ θαυμάσιες ἀκτίνες του διαπέρασαν σὰ γυαλὶ ἕνα ὄγκο χαλκοῦ, ποὺ εἶχε πάχος δύο σχεδὸν μέτρα!

Ἴδου λοιπὸν ποὺ ἡ καλιὰ ἐφεύρεση τοῦ Ραϊντγκεν τελειοποιήθηκε καὶ σὲ λίγο «ἀλλάζει» ἡ ὁψὲς τοῦ κόσμου» ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ «τρελὸς» πατέρας τοῦ Φραγκίσκου γιὰ τὴ δική του. Γιατί φαντάζεστε, ἀλήθεια, τὰ φανταστικά ἀποτέλεσματα ποὺ θάχῃ μεθαύριο ἡ ἐφευρομή; Ἐγὼ φαντάζομαι τώρα ἕνα... ζευγάρι ματογυᾶλια, ποὺ θὰ τὰ φορῇ κανεὶς καὶ θὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ τί γίνεται πίσω ἀπὸ κάθε τοίχο, μέσα σὲ κάθε σπῆτι, σὲ κάθε ἄσυλο, σὲ κάθε κρυψώνα. Νά, ὅπως μὲ τὴ συσκευή τοῦ πατέρα του, ὁ Φραγκίσκος εἶδε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γειτονικοῦ του σπιτιοῦ, ἂν καὶ τὸ χωρίζε ἕνας τόσο χοντρὸς τοίχος, κι' ὅπως, πὺρ κάτω, θὰ ἰδῇ τί γίνεται στὴ διπλανὴ καμπίνα τοῦ βαποριοῦ ποὺ τὸν πάει στὴν Ἰνδοκίνα καὶ θὰ νακαλύψῃ ἔτσι τὸν «ἐχθρόν»! Οὐτε μυστικὸν λοιπὸν τότε, οὔτε κρυφόν, οὔτε... κακόν. Καθένας πιά θὰναὶν ὑποχρεωμένος νὰ ζῇ στὸ σπῆτι του, ὅπως ζοῦσε κι' ὁ ἐνάρτεος ἐκεῖνος Ρωμαῖος ποὺ τῷθελε γυάλινον, γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος τὴ ζωὴν του. Ναι, γυάλινα θὰ εἶναι στὸ μέλλον τὰ σπῆτια ἔλα. Ἐκτὸς πιά ἂν ἐφευρεθῇ καμμιά καινούργια οἰκοδομικὴ ὕλη ποὺ νὰ μὴ τὴν διαπερνῶν οἱ φοβερὲς αὐτὲς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν, ὅπως διαπερνῶν τὴν πέτραν, τὸ ξύλον, τὸ σίδερον, τὸν ἄμμο, τὸν ἀσβὸς στὴν, τὸ τσιμέντον κι' ὅτι ἄλλο μεταχειρίζομαστε σήμερον γιὰ νὰ κάνωμε ἀδιαπέραστους τοίχους καὶ νὰ κρυδύμαστε ἀπὸ τὰ διάκριτα μάτια...

Πάλι ὅμως συλλογιέμαι: ἂν ἀπλοστευόταν καὶ γενικευόταν ἔτσι ἡ ἐφεύρεση τοῦ Μίλιγκαν, — σὺν τὸ φανόγραφο π: χ: — οἱ ἄνθρωποι δὲν θάκωναν ἐπανάστασιν καὶ τὰ κράτη δὲν θάναγκαζόταν νὰ παγορεύουν τὴν κατασκευήν, τὴν πώλησιν καὶ τὴν χρῆσιν;.. Αὐτὸ τὸ ἔκαμαν ὁ: τώρα καὶ γι' ἄλλες, πολὺ λιγότερον ἐπικίνδυνες ἐφευρέσεις, π: χ: γιὰ τὸν ἀσύρματο ραδιοτηλέγραφο: δὲν μπορεῖ καθένας νὰ στήσῃ μιὰ κεραία στὴν ταράτσαν του καὶ νὰ δέχεται τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Ἐφέλ, ὅπως βέβαιον ἀχρηχομπὸ καὶ νὰ στέλνῃ εἰδήσεις σ' ὅλο τὸν κόσμον, σὲ καιρὸ ποὺ μιὰ Κυβέρνηση, γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους, μπορεῖ νὰ σκῇ λογοκρισίαν καὶ στὰ ἰδιωτικὰ γράμματα. Γιατί τότε τί κάναμε; Καὶ θυμοῦμαι τώρα μιὰ περίεργη φήμην ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἀμερικὴ: Οἱ Ἀμερικανοὶ δηλαδή λένα, ὅτι ὁ Ἐδίσων, ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἐφευρέτης, ἔχει κάνει μιὰ μεγάλη ἐφεύρεση, ποὺ ἂν τὴν ἐφάνερωνε, θάλλαξε ἐπίσης «ἡ ὁψὲς τοῦ κόσμου». Κι' ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνηση, γιὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ μιὰ τέ-

τοια ἀναστάτωση, τὸν ἀναγκάζει νὰ τὴν κρατῇ μυστικὴν καὶ σὲ ἀχρηστία. Ἀλήθεια, ψέμματα, δὲν ξέρω. Ὅταν συλλογίζομαι ὅμως τὴς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν καὶ τὰ ποτελέσματα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν, συμπεραίνω πῶς δὲν εἶναι ἀπίθανον. Ἄν υποθέσουμε δηλαδή πῶς ὁ Ἐδίσων, — πρᾶγμα τόσο εὐκολο γι' αὐτόν! — τελειοποίησε ἔτσι τὴν ραδιοσκόπησιν ὥς πού νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ πάντα, ἢ βρῇκε τρόπο νὰ κατασκευάζῃ χρυσάφι ἀπὸ χαλκόν ἢ ἄλλο προστυχότερον μέταλλον, ἢ ἀνακάλυψε καμμιά καινούργια, φοβερὴ καὶ τρομερὴ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ἢ ἕνα τελειότατον ἀσφυξιογόνον καὶ καθεστῆς ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνηση δὲν θάναγκαζόταν νὰ παγορεύσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ μιὰ τέτοια κοσμοκαλὰστρα ἐφεύρεση; Ἡ φήμην λοιπὸν ποὺ κυκλοφορεῖ ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀμερικὴ, δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀστήριχτη: μπορεῖ νὰ συμβαίῃ καὶ κάτι τέτοιο.

Ὅσο γιὰ τὴς ὑπερακτίνες τοῦ Μίλιγκαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ χρῆσιν θὰ περιορισθῇ μόνον στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, στὴν ἱατρικὴ καὶ ἴσως... στὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ γιαντρὸς δηλαδή ποὺ ἀκτινοσκοπεῖ σήμερον μὲ τὸν γνωστὸν τρόπο, — ἀκτίνες X, ραδιογραφία, — καὶ βλέπει τί γίνεται μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὥς τὰ κόκκαλα, μὲ τὸ νέο μηχανάκι θὰ βλέπῃ καὶ μέσα στὰ κόκκαλα καὶ ἔσω, χωρὶς κἂν... νὰ τὸν γόδνῃ. Τί λέω; χωρὶς κἂν νὰ μπαίῃν στὴν κάμαρά του. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ θὰ κυνηγᾷ νὰ πιάσῃ ἕναν ἐγκληματία ἢ θὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ἔρευναν σ' ἕνα ὑποπτό σπῆτι: ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ — μέσα χαρτοπαίκτης, παραχαράκτης, συνωμότης, διαρρηκτής, θὰ τοὺς βλέπῃ ἀπὸ τὸ δρόμον καὶ σ' ὅποιον σεντοῦκι, σ' ὅποιον ντουλάπα κι' ἂν κρύβεται ὁ καταζητούμενος ἐγκληματίας, θὰ τὸν ἀνακαλύπτει.

Ἄλλ' αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐλάττωνε σημαντικὰ καὶ τὴν ἐγκληματικότητα. Γιατί ποὺ θὰ κρυδύταν κανεὶς γιὰ νὰ ἐγκληματούσῃ, ἢ ἀφοῦ ἐγκληματοῦσε, ὅταν γιὰ τὴν Ἀστυνομίαν, γιὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀρχήν, ἔλα τὰ σπῆτια θὰ εἶναι γυάλινα; Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ταρδὶφ, ἐξηγώντας σὲ γιὰ τοῦ τὴν ἐφεύρεσίν του, εἶπε ὅτι ἄλλαξε ἀκόμα καὶ τὴν ἡθικὴν τοῦ κόσμου. Ναι, θάκωνε ἡθικότερους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως θὰ τοὺς κάμῃ, ἂν γίνῃ αὐριο εὐχρηστη, ἢ ὅμοια ἐφεύρεση τοῦ Μίλιγκαν, οἱ ὑπερακτίνες αὐτὲς ποὺ διατρύπουν χάλκινον ὄγκον δυὸ μέτρων... Καὶ θὰ εἶναι ἡ πὺρ σπουδαία, ἢ πὺρ εὐεργετικὴ ἐφεύρεση ἀπ' ὅσες ἔγιναν ὡς τώρα. Ἀκριβῶς γιὰτί θὰ ἐπηρσάσῃ τόσο καὶ τὴν ἡθικὴν καὶ θὰ καλυτερέψῃ θέλοντας καὶ μὴ τοὺς ἀνθρώπους — πρᾶγμα ποὺ καμμιά ἄλλη ἐφεύρεση,

στοχάζομαι, δεν τόκαμε ως τώρα, παρ' άπεναντίας μερικές συνετέλεσαν να γίνη δ' άνθρωπος πιδό ράθυμος, πιδό όκνηρός, πιδό άπαιτητικός, πιδό έγωιστής, πιδό σκληρός...

Όπωςόδηποτε, τδ «Σιδερένιο Χέρι» άποκτῖ έτοιμιά καινούργια αϊγλή. Θά τδ παρακολουθήτε με μεγαλύτερο ένδιαφέρο, με περισσότερη περιέργεια, τώρα πού ξέρετε ότι ή φανταστική έφεύρεση τού Ταρδφ πραγματοποιείται και σέ λίγο θά μπορείτε να βλέπετε και σεις μέσ' άπό τούς τοίχους, όπως δ μικρός άγαπητός σας Φραγκίσκος...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιά τήν «Διάπλασι» άπό τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια άπό τδ προηγούμενο —

Έτσι δ Μορονδάλ τά παραμελούσε και τά περιφρονούσε όλα, περιμένοντας αυτή τήν «άπαλλοτρίωση» πού θά τόν πλούτιζε διαμιάς. Για πολλόν καιρό, δεν είχε τίποτ' άλλο στί νού του. Και κάθε φορά πού γύριζε απέξω, ρωτούσε:

— «Ε, ήλθαν γιά τήν άπαλλοτρίωση;

Άλλά τίποτα, κανέναν...

Επιτέλους κατάλαβε πώς τόν γέλασαν. Κι' άπογοητεύθηκε, άπελπίστηκε σέ τέτοιο βαθμό, πού τού έλειψε πιδό κι' ή μικρή έκείνη έγνοια πού είχε γιά τή δουλειά του ως τότε. Πεντάρα δεν έδινε γιά τήν άνατροφή τών μαθητών του. Δεν τούς επιτηρούσε καθόλου, ούτε τούς γύρευε τίποτ' άλλο, παρά να κοιμούνται νωρίς, γιά να γίνεται οικονομία στί φωτισμό και στή θέρμανση.

Τά μαθήματα γίνονταν άτακτα, λίγα, και τίς περισσότερες ώρες τά μαύρα παιδιά έπαιζαν ή έκαναν διάφορες υπηρεσίες στήν κατοικία τού Δυκιάρχη.

Πρώτα, τά πιδό μεγάλα τάστελναν και σ' ένα Δύκειο άληθινό. Άλλά ύστερα τδ έξοδο αυτό σβύστηκε ως περιττό, χωρίς να σβυστή όμως κι' άπό τδ λογαριασμό πού πλήρωναν κάθε τριμηνία οι κηδεμόνες. Μήπως «ιδιωτικοί καθηγηται» δεν μπορούσαν εξαίρετα νάναπληρώσουν τούς δημόσιους, τούς πτυχιούχους; Κι' δ Μορονδάλ έκραξε τότε κοντά του κάτι άλλόκοτους τύπους σάν κι' αυτόν, πού τούς είχε γνωρίσει στί καφενείο, τότε πού χασομερούσε χωρίς δουλειά: ένα γιατρό χωρίς δίπλωμα, έναν ποιητή χωρίς έκδόση, έναν τραγουδιστή χωρίς θεατρώνη. Έταν όλοι άποτυχήμενοι στή

ζωή, ναυαγοί, ρατέδες όπως τούς λένε οι Γάλλοι (*) και τά είχαν με τήν κοινωνία πού δεν έννοούσε νάναγνωρίση τήν άξία τους, τά ταλέντα τους. Κατά τδ Μαστρογιάννη λοιπόν και τά κοπέλια του, — κατά τόν Μορονδάλ κι' οι συνεργάτες του.

Φαντασθήτε τώρα τι μαθήματα μπορούσαν να κάνουν τέτοιοι δασκάλοι, και μάλιστα όταν τούς πλήρωναν τόσο φτωχά και τόσο άτακτα... Τόν περισσότερο καιρό τόν περνούσαν στί Γυμνάσιο με άτέλειωτες συνομιλίες και συζητήσεις γιά τέχνη, γιά φιλολογία, γιά έπιστήμη, σέ μιιά γλώσσα όλωςδιόλου δική τους, και με κάτι παράξενες, δικές τους έπίσης ιδέες γιά όλ' αυτά, πού τόσο λίγο άλλομονο! τάξεραν και τά έννοούσαν...

Μόνο ή καίμένη ή κυρία Μορονδάλ, πού διατηρούσε ακόμα τίς καλές συνήθειες τού Παρθεναγωγείου Δεκοστίερ, έπαιρνε τδ ρόλο της στί σβαρά. Άλλά κι' αυτή, με τίς τόσες άλλες οικιακές φροντίδες κι' άσχολίες, λίγο έδρισκε καιρό να φροντίξη γιά τήν άνατροφή

*Μόλις πλάγιασαν τά παιδιά, δ ύπηρετάκος πήρε τή λάμπα...» (Σελ. 49, στ. α'.)

και τήν προφορά τών μαθητών. Περισσότερο τήν άπασχολούσε τδ διόρθωμα τών στολών με τά πολλά γαλόνια, πού ήταν ή χαρά, ή περηφάνεια κι' ή νόνη παρηγοριά τών δυστυχισμένων έκείνων παιδιών γιά όσα τραπούσαν στήν έξορία, άπό τόν Μορονδάλ και τούς

άξιους συνεργάτες του...

Ναι, τά χρυσά αυτά γαλόνια πού έφταναν ως τόν άγκωνα. Όπως σέ μερικούς στρατούς τής Νοτιοαμερικῆς, και

(*) Ratés, άπό τδ ρήμα rater, πού σημαίνει: άποτυγχάνω.

στί Γυμνάσιο Μορονδάλ δεν ύπήρχαν παρά μόνο λοχίες.

Γιατί δεν έχωράτευσε δ κρεόλος. Τίς πρώτες ήμέρες τής τριμηνίας, όταν ή χάσσα του γέμιζε, φαινόταν κάπου-κάπου και γελαστός. Όστερα όμως πού τελείωναν τά λεπτά κι' άρχιζαν οι στενοχώριες, ξεθύμαινε χτυπώντας άλύπητα τά κακόμοιρα τάρπακια.

Σέ λίγο, μερικοί κηδεμόνες ή άναποκριτές, — πρόξενοι, έφοπιστές, πλοίαρχοι, — έμαθαν τι είδους άνατροφή έδινε τδ Γυμνάσιο Μορονδάλ. Κι' άποτράβηξαν τά παιδιά πού κηδεμόνευαν. Έτσι άπό δεκαπέντε πού ήταν, τά «τροπικάκια» έμειναν όκτώ. «Αριθμός μαθητών περιορισμένος» καθώς έλεγε κι' ή ρεκλάμα.

Μαύρη μελαγχολία βασιλεύς στί μεγάλο γυμνδό οίκοτροφείο, πού κινδύνευε και να κλείση, όταν άξαφνα έφτασε δ Τζάκ οδηγούμενος άπό τήν Κωσταντίνα.

Δεν ήταν βέβαια και σπουδαίο πράγμα ή πρώτη τριμηνία πού έφερε δ καινούργιος. Όταν όμως έμαθε δ Μορονδάλ πόσο πλούσια και πόσο σπάταλη ήταν ή χήρα μητέρα, κατάλαβε πώς μπορούσε να τήν εκμεταλλευθή γιά καλά. Κι' έκαμε μιιά μικρή διακοπή στίς βαναυσότητες και στούς θυμούς του έκείνη τήν ήμέρα. Στί γεύμα, εξαίρετικά πλούσιο γι' άγάπη τού καινούργιου, προσκαλέστηκε και όλοι οι «καθηταί». Και τά «τροπικάκια» ήπιαν κι' άπό μιιά στάλα κρασί, πού είχαν να τδ δοκιμάσουν μήνες...

Γ.

Άκουή και παρακούή τού μικρού βασιλόπουλου Μαντού-Γκεζό.

Τδ «ύπνωτήριο» τού Γυμνασίου Μορονδάλ ήταν τδ πιδό ύγρό, ψυχρό κι' άνθυγιεινό πού μπορεί κανείς να φαντασθή: Ένα ισόγειο ξύλινο

μακρινάρι στί κήπο, κοντά στούς άψηλούς κισσοσκέπαστους τοίχους, ένός μεγάλου σπιτιού χωρίς παράθυρα, με τζαμαρία μόνο στί ταβάνι και με φριχτή άποφορά άπό κολλόδιο κι' αϊθέρα, γιατί κεί-μέσα γινόταν άλλοτε ή εμφάνιση τών φωτογραφιών.

Στή μπαράγκα αυτή μεταβίβας θά χωρούσαν δέκα κρεβάτια. Έβαλαν καμμιιά είκοσαριά, μιιά νιπτήρα στί πόρτα και τδ «ύπνωτή», όπως τδλεγε δ Μορονδάλ, ήταν έτοιμο.

Και γιατί όχι; Τδ κάτω-κάτω γιά τί άλλο είναι τά «ύπνωτήρια» παρά γιά ύπνο. Και τά παιδιά κεί μέσα κοιμόνταν. Μ' όλη τή ζέστη, μ' όλο τδ κρύο, μ' όλα τά ζωύφια πού έμπαιναν άπό τίς χαραμάδες, τά παιδιά κοιμόνταν. Άρπαζαν ρευματισμούς, όφθαλμίες, βρογχίτιες' αλλά κοιμόνταν ήσυχα, γε-

λαστά, άκούνητα, με τή γλυκειά έκείνη νάρκη πού άκολουθεί τδ παιχνίδι, τή γυμναστική και τήν ξεγνοιασιά όλά-κερης ήμέρας.

Μόνο δ Τζάκ, τήν πρώτη νύχτα, δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Ποτέ δεν είχε κοιμηθή σέ ξένο σπίτι κι' ή διαφορά ήταν μεγάλη άπό τήν κομψή καμαρούλα του με τδ καντήλι και τάγαπημένα του παιχνίδια, ως τή σκοτεινή και παράξενη κάμαρα πού βρέθηκε άξαφνα.

Μόλις πλάγιασαν τά παιδιά, δ μαύρος ύπηρετάκος πήρε τή λάμπα κι' άπό τότε δ Τζάκ είχε μείνει άγρυπνος.

Στί χλωμό φως πού έπεφτε άπ' τά χιονισμένα τζάμια τού ταβανιού, κοίταζε τά σιδερένια έκείνα κρεβάτια, άραδιασμένα κολλητά σ' όλο τδ μακρος τού θαλάμου, τά περισσότερα άδειά-νά, με τά σκεπάσματα τους τυλιγμένα σέ μιάν άκρη; κι' έπτά ή όκτώ μόνο πιασμένα, πού φούσκωναν άπό τά κινήματα τών πλαγιασμένων παιδιών κι' έμφυχωνόνταν άπό μιάν άναπνοή, άπό ένα ροχαλητό, άπό έναν ξερόβηχα, πνιγμένον κάτω άπ' τά σεντόνια.

Ό «καινούργιος» είχε τήν καλύτερη θέση, προφυλαγμένη κάπως άπό τόν άέρα πού έμπάζε ή πόρτα κι' άπό τούς κρότους πού έκανε δ διπλανός σταύλος. Μά σ' τ' εκεί δεν ήταν ζεστό και τδ κρύο, μαζί με τήν έντύπωση τής νέας του ζωής. τού κρατούσαν τά μάτια άνοιχτά. Επνάβλεπε όλα όσα είχε ιδή τήν ήμέρα έκείνη: τήν άσπρη γραβάτα τού Μορονδάλ, τή σιλουέττα του πού έμοιαζε σάν πελώρια άκρίδα, τά πολύ φουσκωτά ματογυάλια τού γιατρού Χίρς, τδ γεμάτο λεκέδες παλτό του και προπάντων, ώ! προπάντων τδ περήφανο, τδ παγερό, τδ είρωνικό γαλάζιο βλέμμα τού «έχθρου»...

Τού έκανε τόσο τρόμο, ώστε ζμέσως συλλογιζόταν τή μητέρα του σά να ζητούσε βοήθεια... Τί νάκανε αυτή τήν ώρα; Έντεκα χτυπούσαν με λογής-λογής ήχους τά μακρινά ρολόγια. Χωρίς άλλο, θάταν στί χορό ή στί θέατρο. Και σέ λίγο, θά γύριζε τυλιγμένη με τδ γούνινο έπανωφόρι της... Θά πλησίαζε τδ κρεβδατάκι του, άπό συνήθεια, γιά να τού πῇ όπως πάντα «κοιμάσαι, Τζάκ;» και να τόν φιλήση, — μά δεν θά τόν έδρισκε. Και τότε θά θυμόταν: «Α, είναι στί σχολείο...»

Έίχε όμως και τίς χαρές της ή θλιβερή αυτή πρώτη μέρα. Και πρώτα-πρώτα τή στολή με τά γαλόνια. Τί εύτυχία πού μπόρεσε επιτέλους να κρύψη τίς γυμνές του γάμπες σ' ένα μακρύ πανταλόνι μπλε με κόκκινη ρίγα στί πλάι! Η στολή τού έρχόταν λίγο μεγάλη, μά θά τή συμμάζευαν. Η κυρία Μορονδάλ μάλιστα είχε συμβαδέψει με καρφίτσες τίς πάστες πού έπρεπε να γίνουν. Έπειτα είχε παίξει,

είχε γνωριστεί με τούς συμμαθητές του, καλά παιδιά μ' όλη τήν άγριότητα πού είχαν τά σκούρα τους πρόσωπα. Ό χιονοπόλεμος πού είχαν στήσει εκεί έξω στί καθαρό άέρα τού κήπου, ήταν καινούργια όλωςδιόλου διασκέδαση, πολύ θελκτική γιά ένα παιδί πού μεγάλωσε στίς ζεστές κάμαρες ένός πλουσιόσπιτου.

Γιά ένα μόνο πράγμα άπορούσε δ Τζάκ: Πού ήταν δ βασιλικός του συμμαθητής, δ μικρός διάδοχος τής Δαχομέης, πού με τόσην εύγλωττία είχε μιλήσει γι' αυτόν δ κ. Μορονδάλ; Γιατί δεν τόν είδε, γιατί δεν είχε φανή πουθενά; Μήν έλειπε; μήν ήταν άρρωστος; Πώς ήθελε να τόν γνωρίση, να μιλήση μαζί του, να τόν κάνει φίλο!...

Έίχε άκούσει τά όνόματα και τών όκτώ συμμαθητών του. Κανένα βασιλόπουλο δεν ήταν μέσα σ' αυτούς. Κι' άποφάσισε να ρωτήση τόν μεγαλύτερο:

(Άκολουθεί)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ.

Στούς μικρούς τόπους, οι διασκέδασεις είναι σπάνιες. Όύτε χοροί, ούτε θέατρα, ούτε ίπποδρομίες. Κάπου-κάπου θά πήγαινε κανέναν θίασος, άπό ανθρώπους, άνδρειαλλά ή γυμνασμένα ζώα, να δώση μερικές παραστάσεις, και κάπου-κάπου κανένα σπiti θάποφάσιζε να κάμη ένα μεγάλο χορό.

Γι' αυτό κι' δ κόντε Πίπης δ Χρυσοσπάθης, — ένας μεσόκοπος, άνύπαντρος και χαριτωμένος εύπατριδης, άπό τίς πιδό άριστοκρατικές οικογένειες τού τόπου, — δέχτηκε με μεγάλη χαρά τήν πρόσκληση τών δεσποινίδων Παγιασάνου

κι' άποφάσισε να διασκεδάση με τά όλα του στί Λευκό Χορό τής 15 'Απριλίου.

Θά πῇτε: Πώς; δ κόντε-Πίπης δ Χρυσοσπάθης δεν φοβόταν λοιπόν τίς άρκούδες, ούτε άσπρες, ούτε μαύρες, ούτε σταχιές;

«Ω, τίς φοβόταν και πολύ.

Κι' άπό τδ φόβο του, ίσα ίσα, άπότουν έμαθε πώς δραπέτευσε ή Άράπα, κλείστηκε στί σπiti του και δεν έβγαине καθόλου. Με τδ δικιο του δ άνθρωπος, γιάτ καθόταν και μακριά, έξω άπό τήν πόλη, κοντά στί Ταμπάκια, στί προάστειο τής Άγίας Πελαγίας, σ' ένα σπiti παλιό, μοναχικό, τριγυρισμένο άπό ένα μεγάλο κήπο.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, 125 σελ. 42)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Διαίρεση των Διαγωνισμών.—**Αριθμική των Διαγωνισμών.**—**Τα Βραβεία των Διαγωνισμών.**—**Τα Εύσημα και ο Διαγωνισμός των Εύσημων.**

1.—Οι Διαγωνισμοί της Διαπλάσεως γενικά διαιρούνται σε Μεγάλους και σε Μικρούς. **Μεγάλοι Διαγωνισμοί** είναι: των Ασκήσεων, των Λύσεων, του Διηγήματος, των Λευκών Δέσεων και η Κυριακή της Διαπλάσεως. **Μικροί Διαγωνισμοί** είναι όλοι οι άλλοι, εκτός από τον Διαγωνισμό Ψευδωνύμων, τον Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων και τον Διαγωνισμό των Εύσημων, που θεωρούνται **ιδιαιτέρως**.

2.—Οι **Μεγάλοι Διαγωνισμοί** έχουν δικό τους **αριθμό**. Αρχισαν να αριθμούνται από τα πρώτα χρόνια της Διαπλάσεως: «Εξακολουθούν να παίρνουν τον αριθμό τους κατά τη σειρά που προκηρύσσεται καθέναν, αδιάφορο τι είδους είναι. Έτσι π.χ.: ο 207ος ήταν Διαγωνισμός Λύσεων, ο 208ος ήταν Διαγωνισμός Ασκήσεων, ο 209ος ήταν πάλι Διαγωνισμός Λύσεων και καθεξής. (Ο τωρινός Διαγωνισμός των Λύσεων έχει αριθμό 224. Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι, από την 18ου της Διαπλάσεως ως τώρα, έχουν προκηρυχθεί 224 διαφοροί Μεγάλοι Διαγωνισμοί, και όχι μόνο Διαγωνισμοί Λύσεων. Ο δέ 225 που θα προκηρυχθεί, μπορεί να είναι και πάλι Διαγωνισμός Λύσεων, αλλά και Ασκήσεων, και Διηγήματος κτλ.) Χωριστή αριθμηση, ιδιαιτέρως, έχουν: οι Κυριακές της Διαπλάσεως (Πρώτη Κυριακή, Δεύτερη Κυριακή, Εικοστή Κυριακή, Τριακοστή Τρίτη Κυριακή και καθεξής), και οι Διαγωνισμοί του Ψευδωνύμου (1ος, 2ος κτλ. ο τωρινός είναι 26ος). Όσο για το Διαγωνισμό των Εύσημων, και των Ψευδωνύμων, αυτοί ορίζονται με το έτος: Τα Εύσημα του 1925, το Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του 1925 και καθεξής.

3.—Οι **Βραβευμένοι** στους Μεγάλους Διαγωνισμούς έχουν τις ακόλουθες τιμές και αμοιβές: «Εκείνος που παίρνει **Α Βραβείο** έχει το δικαίωμα να στείλη τη φωτογραφία του, για να δημοσιευθεί **δωρεάν**. Όταν ο Διαγωνισμός είναι προς σύνθεσιν Διηγήματος, η Κυριακή, δημοσιεύεται και το διήγημά του ή η απάντησή του σε Αποτελέσματα. Και τέλος **10 δραχμών** κατ' ἐκλογή του, από εκείνα που έχει εκδώσει ή αδιάπλasis».

4.—Οι φωτογραφίες των βραβευμένων δημοσιεύονται στο φύλλο από 4 ή 5 μαζί. Γι' αυτό είναι καλό να στέλνονται **συνηθι-**

σμένες φωτογραφίες, σχήματος **καρτ-βίζιτ** που λένε οι φωτογράφοι, και μόνο **μπούτσες**, όχι ολόκληρο το σώμα, για την όμοιοφωφία. Πίσω από τη φωτογραφία, ο βραβευμένος πρέπει να σημειώνη τὸν ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν βραβεύθηκε με ψευδώνυμο), τὸν Διαγωνισμό ὅπου βραβεύθηκε, καὶ τὰ δηλώνη ἂν ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του μόνο μετὰ ψευδώνυμο αὐτοῦ ἢ καὶ μετὰ τὸν ὄνομά του.—Στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου, ὅσα Α' Βραβεία κ' ἂν πάρη κανεὶς, μόνο μίᾳ φωτογραφίᾳ του μπορεί νὰ στείλῃ. Ἄν ξαναβραβεύθῃ ὁμοῦ καὶ τὸν ἄλλον χρόνῳ ἡ ἀργότερα, μπορεί νὰ στείλῃ **νέοτε** ρη φωτογραφία του νὰ ξαναδημοσιευθῇ.

5.—Εκείνος που παίρνει **Β' Βραβείο** μπορεί νὰ διαλέξῃ γιὰ δῶρο βιβλία ἀξίας **δραχμῶν 5**. Καὶ τέλος **δραχμῶν 3** εκείνος που παίρνει **Γ' Βραβείο**.

6.—Οι **Ίσοτιμοί** του Διαγωνισμού των Λύσεων, στο **Α' Βραβείο**, έχουν επίσης το δικαίωμα νὰ στείλουν τὴν φωτογραφία τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἄλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ στείλουν καὶ καὶ δρ. 35, γιὰ τὰ ἐξόδα τῆς τυπογραφίας. Μποροῦν ἀκόμα νὰ γράψουν, —ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσής των Ἀποτελεσμάτων, γιὰτὶ κατὰ τὸ δικαίωμά τους αὐτὸ παραγράφεται, —ἐν τὸν αὐτὸν χρόνον, ἂν θέλουν, ὅσοι αὐτοὶ θέλουν, μετὰ **ἐκπτώσιν 10 δραχμῶν**. Οι **Ίσοτιμοί** στο **Β' Βραβείο** μποροῦν νὰ γράψουν ὅμοιο τόμο μ' ἐκπτώσιν **5 δραχμῶν**. Κι' οἱ **Ίσοτιμοί** στο **Γ' Βραβείο** μ' ἐκπτώσιν **δραχμῶν 3**.

7.—Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς **ἐκπτώσεως** εἶναι **χωριστό** γιὰ κάθε Διαγωνισμὸν Λύσεων. Ἐνὰς π.χ.: πού ἤλθε **Ίσοτιμος Α' Βραβείου** σὲ δύο Διαγωνισμοὺς, δὲν μπορεί νὰ γράψῃ ἕνα τόμο μ' ἐκπτώσιν 20 δραχμῶν, ἀλλὰ δύο τόμους μ' ἐκπτώσιν 10 δραχμῶν, γιὰ τὸν καθέναν.

8.—Οἱ βραβευμένοι στοὺς **Μικροὺς Διαγωνισμοὺς** ἔχουν τὶς ἀκόλουθες τιμές καὶ αμοιβές:

9.—Εκείνος που παίρνει **Α' Βραβείο** έχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ τὴν **φωτογραφία** του νὰ δημοσιευθῇ, σύμφωνα με τοὺς παραπάνω ὅρους (§ 3, καὶ 4). Τοῦ δημοσιεύεται τὸ βραβευμένο του ἔργο, ὅταν ὁ Διαγωνισμός εἶναι ποιήματος, μεταφράσεως, ζωγραφικῆς κτλ. Καὶ παίρνει γιὰ δῶρο τὰ **τρία** τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς Διαπλάσεως.

10.—Εκείνος που παίρνει **Β' Βραβείο** μπορεί νὰ διαλέξῃ δύο τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ὅποια θέλει, κ' ἐκείνος που παίρνει **Γ' Βραβείο**, ἕνα μόνο.

11.—Βραβευμένα ἔργα εἶτε σὲ Μικροὺς, εἶτε σὲ Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, δημοσιεύονται **κατόπε** κ' ἐκείνων που παίρνουν **Β' ἢ Γ' Βραβείο**. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι στὴν Διάθεσιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐπίσης στὴ διάθεσιν τῆς εἶναι νὰ δημοσιεύσῃ καὶ μίᾳ ὁλόκληρῃ Συλλογῇ Ασκήσεων βραβευμένη μετὰ ὅποιον

δήποτε Βραβείο στὸ σχετικὸ Διαγωνισμό, ἢ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτῆς, ἢ μόνο δύο τρεῖς δημοσιεύσιμες Ασκήσεις, ὅπως κ' ἂν ὀλες τις ἄλλες Συλλογές.

12.—Οἱ τιμές κ' οἱ αμοιβές των βραβευμένων στὸ Δημοψήφισμα των **Ψευδωνύμων** καὶ στὸ Διαγωνισμό **Ψευδοπλάσεως** εἶναι ἰδιαίτερες κ' ἔχουν ὀρισθῇ στὸ **Β' Κεφάλαιο (§ 18)** καὶ στὸ **Ε' Κεφάλαιο (§ 35)**. Ἐπίσης ἰδιαίτερες εἶναι κ' οἱ τιμές κ' αμοιβές τοῦ Διαγωνισμοῦ των **Εύσημων**, που ὀρίζονται πὺ ἀνωτ' (§ 17, 18, 19).

13.—Ἡ αἴτηση γιὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δῶρων καὶ τῶν Διαγωνισμῶν πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὸν βραβευμένο **ἐντὸς τριῶν μηνῶν** ἀπὸ τῆς δημοσίευσής των Ἀποτελεσμάτων, κατόπιν τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

14.—Τὰ **Βραβεία των Εύσημων**. Γιὰ κάθε καλὴ, βραβευμένη ἢ ὁποσδήποτε διακρινόμενη ἀπάντησιν σὲ Διαγωνισμό, γιὰ κάθε Ψευδοπλάσμα κτλ. ἡ Διαπλάσις σημειώνει ἀνάλογα **Εύσημα** (ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 10 ὁρθὲς Λύσεις, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 25 φύλλα Ψευδοπλάσεως, 20 Εύσημα γιὰ ἕνα καλὸ διήγημα ἢ ποιήμα Διαγωνισμοῦ καὶ καθεξής, ὅπως ὀρίζεται στὰ σχετικὰ Κεφάλαια περὶ Διαγωνισμῶν Λύσεων, Ασκήσεων, Ψευδοπλάσεως κτλ. ἢ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Διαπλάσεως, ὅταν δὲν ὀρίζεται στοὺς ἄλλους). Ἡ ἀπονομὴ των Εύσημων δημοσιεύεται πάντα στ' Αποτελέσματα των Διαγωνισμῶν κ' ἕνα Ε καὶ μίᾳ ἀριθμὸν σὲ παρένθεσιν, κοντὰ στὸ νόμα ἢ στὸ ψευδώνυμο ἐκείνου που τὰ παίρνει. Π.χ. **Α' ἀνδρείος Εὐζώνος**, [15Ε]. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος **Α' ἀνδρείος Εὐζώνος** πήρε γιὰ τὴν ἀπάντησίν του δεκαπέντε Εύσημα.

15.—Γιὰ οἰκονομία χώρου, ὅταν πολλοὶ μαζί παίρνουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν Εύσημων, αὐτοὺς σημειώνεται μίᾳ φορὰ στὴν ἀρχή. Π.χ. **Εὐφρημος Μνεῖα** (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκάστον) **Α' ἀνδρείος Εὐζώνος**, **Ἰωάννης Παυλοπούλου κτλ.**... Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται στὴν Εὐφρημο Μνεῖα ἐκείνου τοῦ Διαγωνισμοῦ, παίρνουν ἀπὸ τρία Εύσημα. Ἐπίσης δὲν σημειώνονται τὰ Εύσημα χωριστά, ὅταν κανεὶς ξέρῃ ἀπὸ τὸν Κανονισμὸν πόσα πήρε. Π.χ. στ' Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Ψευδοπλάσεως, ὅπου κάθε διαγωνιζόμενος ἀναφέρεται μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων που ἔχει ἐξοδέψει, σημειώνεται μόνο στὸ τέλος: **Καθένας** πήρε ἀπὸ ἕνα Εύσημο γιὰ κάθε 25 τοῦ φύλλα». Ἐπομένως καθέναν κάνει τὸ λογαριασμὸν καὶ τὰ βρῶσκει.

16.—Στὸ τέλος τοῦ διαπλάσια-νοῦ ἔτους, ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εύσημα, παίρνει τὸ **Πρῶτο Βραβείο** τῶν Εύσημων μετὰ τὶς ἀκόλουθες τιμές κ' αμοιβές:

17.—Δημοσιεύεται ἡ **φωτογραφία** του δωρεάν, ἂν τὴν στείλῃ κατὰ τοὺς ὅρους (βλ. πὺ ἀνω, § 3 καὶ 4). Καὶ μπορεί νὰ διαλέξῃ γιὰ δῶρο **βιβλία ἀξίας 20 δραχμῶν**, ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις πάντα τῆς Διαπλάσεως.

18.—**Δεύτερο Βραβείο** παίρνουν οἱ δύο ἐκείνοι που ἔχουν τὰ περισσότερα Εύσημα μετὰ τὸν πρῶτον. Κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ διαλέξουν γιὰ δῶρο **βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν**.

19.—**Τρίτο Βραβείο** παίρνουν οἱ τρεῖς ἐκείνοι που ἔχουν τὰ περισσότερα Εύσημα μετὰ τοὺς δευτέρους. Κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ διαλέξουν γιὰ δῶρο **βιβλία ἀξίας 5 δραχμῶν**.

20.—Ἄν θέλῃ κανεὶς βιβλία πὺ μεγάλῃς ἀξίας ἀπ' ὅσα ὀρίζει τὸ Βραβείον του, μπορεί νὰ στείλῃ τὸ συμπλήρωμα εἰς μετροπὴ καὶ νὰ τὰ λάβῃ. Ἐπίσης μπορεί, ἀντὶ γὰρ βιβλία, νὰ παραγγεῖλῃ ἀνάλογα τετράδια Μικρῶν Μιστικῶν ἢ Λυσόχαρτα, ἢ καὶ νὰ συμπληρώσῃ μετὰ τὴ χρηματικὴ ἀξία τοῦ βραβείου του συνδρομὴν τοῦ ἐπομένου χρόνου ἢ ἄλλο του χρέος στὴ Διαπλάσιν. Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὰ δῶρα ὅλων των Διαγωνισμῶν, ἐκτὸς των Μικρῶν ὅπου τὸ δῶρο εἶναι ὁρισμένο.

21.—**Ἐταῖοι** παίρνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εύσημων ὡς τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστου τοῦ τελευταίου βραβευμένου. Κι' **Εὐφρημο Μνεῖα** ὅσοι ἔχουν ὡς τὰ δύο τρίτα τοῦ τελευταίου ἑταίρου.

22.—Στὸ τέλος τοῦ ἔτους πρέπει νὰ στείλῃ καθέναν στὴν Διαπλάσιν **Σημείωσιν** των Εύσημων που πήρε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς 31 Νοεμβρίου. Ἀλλοιῶτα δὲν ἀναφέρεται στ' Αποτελέσματα. Ἡ Σημείωσις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι λεπτομερὴς κ' ἀναλυτικὴ, νὰ γράφῃ δηλαδὴ χωριστὰ κάθε ἀπονομὴ Εύσημων, τὸ Διαγωνισμὸν, τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου ὅπου δημοσιεύθηκαν τ' Αποτελέσματα καὶ στὸ τέλος τὸ γενικὸ ἀρθροισμα. (Π.χ. Στὸν 110ο Διαγωνισμὸν, Λύσεων, φύλλ. 50, πήρα Εύσημα 15. Στὸ Μ. Διαγωνισμὸν Ποιήματος, φύλλ. 160, πήρα 20. Τὸ ὅλον Εύσημα 35).

23.—Μερικοὶ στέλλουν καὶ Γενικὴ Σημείωσιν ἢ **Στατιστικὴν** των Εύσημων τοῦ ἔτους. Γράφουν δηλαδὴ, εἴτε ἀλφαριθμητικῶς, εἴτε κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ὅλους ὅσοι πήραν Εύσημα καὶ πόσα πήρε ὁ καθέναν. Κι' αὐτοὶ ἀμείβονται πάλι μετὰ ἀνάλογα Εύσημα, γιὰτὶ οἱ Στατιστικὲς βοηθοῦν πολὺ τὴν ἐκδόσιν των Αποτελεσμάτων.

24.—Τὰ δῶρα ὅλων ἀνεξαιρέτως των Διαγωνισμῶν εἶναι παραδεδεμένα στὸ Γραφεῖον. Ὅσοι θέλουν νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει, μαζί μετὰ τὴ σχετικὴ αἴτησιν, νὰ στείλουν καὶ τὰνάλογα ταχυδρομικὰ τέλη.

(Ακολουθεῖ)

Τὸ πρῶτον κατ' ἐκλογήν τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής. — Εἰς τὸν σολῶνα τὸν ὅποιον σχηματίζει ἡ σπονδυλικὴ στήλη, εὐρίσκεται ὁ νωτιαῖος μυελός.

Εἰς τὴν καθηγητή. — Καὶ στὸ κρανίον, κύριον καθηγητὰ, εὐρίσκεται ὁ βερριαιός; Νεφελώδης Ψυχὴ

Νίκος. — Σὲ παρὰ μὲν, Τοτό, ὅταν μπαίνῃς, νὰ κλείνῃς τὴν πόρτα, γιὰτὶ ἔξω κάνει κρύον.

Τοτός. — Καὶ νομίζεις πὺς ἂν κλείσω τὴν πόρτα, θὰ κάνῃ λιγότερο κρύον ἔξω.

Ιούλιος Καίσαρ

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 11 Ιανουαρίου 1926

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Καθὼς σὰς ἀνήγγειλα στὸ προηγούμενον φύλλο, τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου, — μαρμαρίνην προτομὴν ἀνάνω σὲ στήλην, ὕψος ἐν ὅλῳ 1 μ., καὶ 85, κατὰ πρόπλασμα τοῦ καθηγητοῦ **Δουκᾶ Δούκα**, ἀπὸ τὸν γλύπτην κ. **Ι. Κουλουρῆ**, — κατασκευάζεται ὁλοένα καλὴ, μόλις τελειώσει, θὰ στηθῇ στὸν Ἐθνικὸν Κήπον.

Ἡ Ἐπιτροπὴ που ἀνέλαβε τὴν διεκπεραίωσιν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ.κ. **Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον**, διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως», πρόεδρον **Νικόλαον Ι. Χατζιδάκην**, καθηγητὴν τοῦ Πατριστηρίου, (ὁ ὅποιος ἔκαμε καὶ τὴν πρότασιν τοῦ Ἐράνου), **Ἀχιλλεὺς Αδ. Κόρου**, διευθυντὴν τῆς «Εστίας», **Παῦλον Νιρβάναν**, ῥηγόρον **Σερόπουλον**, λογοτέχνη, καὶ **Α. Δήμαν**, ζωγράφον.

Ἀμα ἐσυμφωνήθη ἡ ἀγορὰ τοῦ προπλάσματος κ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸν κ. Κουλουρῆν, ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Μνημείου Πολέμου ἀπεφάσισε πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας, εἰς τὸ ποῖον ὑπάγεται κ' ὁ Ἐθνικὸς Κήπος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν:

Αθήναι, 11 Δεκεμβρίου 1925
Κύριε Ὑπουργέ,

«Αμάρνουμεν τὴν τιμὴν νὰ φέρομεν εἰς γνῶσιν Ὑμῶν, ὅτι ἡ ἐράνου διενεργηθέντος ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «**Ἡ Διαπλάσις των Παιδῶν**», συνελήγῃ ποσὸν διατεθὲν ἂν τὴν ἀγοράν προτομῆς τοῦ ἐμνηστήτου ποιητοῦ **Ἰωάννου Πολέμου**.

Ἡ προτομὴ αὐτὴ εἶχε ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὸν ἀποθανόντα γλύπτην **Δουκᾶν Δούκα** καὶ εἶναι ὁλη κατ' ὅλα ἐνόμιον ὅπως στηθῇ. Ἡ συγκροτηθεῖσα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον Ἐπιτροπὴ ἀπευθύνεται πρὸς Ὑμᾶς, κύριε Ὑπουργέ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀρσάσῃτε τὴν ἀδειαν ὅπως ἡ προτομὴ αὐτὴ στηθῇ εἰς τὴν ἀντικειμένην ἐκτέλεσιν τοῦ Μνημείου τοῦ Πολέμου.

Ἐννοεῖται, θὰ ἐτοιμασθῇ ἐκτελεσθῇ καὶ τὰ ἀνάγκη ὅπως τιμηθῇ διὰ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἕως ποιητῆς τιμῶσας τὴν ζωὴν του ὁλόκληρον εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὴν Ἑλλάδα, τὸν πατριωτισμὸν των τέκνων

τῆς καὶ τὴν κάλλοντὴν τῆς φύσεώς της, ποιητῆς ὁ ὅποιος ἀναμνηστικῶς ἐτίμησε τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ προτομὴ μετὰ τοῦ βάθρου της ἀποτελεῖ κατ' ἐαυτὴν **παραμυθικὸν καλλιτέχημα**, τὸ ὅποιον θὰ κοσμήσῃ ἀληθῶς τὸν Ἐθνικὸν Κήπον.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ αἴτησις μας θὰ τύχῃ εὐμενέως ὑποδοχῆς, διατελοῦμεν, κύριε Ὑπουργέ, μετὰ πάσης τιμῆς,

Ἡ Ἐπιτροπὴ
Ν. Π. Παπαδόπουλος
Ν. Ι. Χατζιδάκης
Α. Α. Κόρου
Παῦλος Νιρβάνας
Γε. Σερόπουλος
Α. Δήμας.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἀπήντησε μετὰ τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἡ
Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἀνδρσοτοιχίων καὶ Κήπων Ἀττικῆς

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 356

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τὴν 22 Δεκεμβρίου 1925

Πρὸς
τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς τοποθετήσεως τῆς προτομῆς τοῦ ἐμνηστήτου **Ι. Πολέμου**.

Ἐνταῦθα

«Ἀνακοινούμεν Ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 170630 τῆς 21 Δεκ. 1925 διαταγὴν τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Γεωργίας πρὸς γνῶσιν σας.

Ο Διευθυντῆς
Κωνστ. Κουλούδης

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 170630

Πρὸς
τὴν Διευθύνσιν Δημοσίων Ἀνδρσοτοιχίων καὶ Κήπων

Ἐνταῦθα

«Παρακαλοῦμεν ὅπως ἐκλέξετε ἐν τῷ Κήπῳ κατάλληλον μέρος, προκειμένου νὰ στηθῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἡ προτομὴ τοῦ ἐμνηστήτου ποιητοῦ **Ἰωάννου Πολέμου**. Φρονούμεν δὲ ὅτι τὸ κατάλληλότερον μέρος θὰ ἦτο ἡ πλατεῖα ἡ ἢ γωνία διασταυρώσεως δρομῶν τοῦ Κήπου.

(Τ.Σ.) Ο Ὑπουργὸς Γεωργίας
Κ. Σταμούλης».

Ἀφοῦ ἔλαβε αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἡ Ἐπιτροπὴ μετὰ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου κ. Ἀνδρέαν Κορμάν, τὸν περικύθη καὶ, ὡς τὸ κατάλληλότερον μέρος, ἐδιέλεξαν ἐκ συμφώνων μίαν γωνίαν διασταυρώσεως δρομῶν, ἐκεῖ ἀκριβῶς που ἀρχίζει ἡ ὁδοὶ ἐκείνη ἀλλὰ μετὰ τὴς κολόννας, πάλιν νωστὴς τοὺς δαμῶνες τοῦ Κήπου. Μπορεῖτε νὰ πᾶτε νὰ ἴδῃτε τὸ μέρος: Εἶναι μίᾳ στρογγυλῇ γωνίᾳ, ἀντικρὺ σχεδὸν στὴν ἐκβολὴ τῆς ἀλλεῖας μετὰ τὴς κολόννας. Κι' εἴπαμε ὅτι τὸ Μνημεῖον θὰ στηθῇ εἰς τὴν ἀντικρὺν ἐκείνην, ἀντικρὺ σχεδὸν στὴν ἐκβολὴ τῆς ἀλλεῖας μετὰ τὴς κολόννας. Κι' εἴπαμε ὅτι τὸ Μνημεῖον θὰ στηθῇ εἰς τὴν ἀντικρὺν ἐκείνην, ἀντικρὺ σχεδὸν στὴν ἐκβολὴ τῆς ἀλλεῖας μετὰ τὴς κολόννας. Κι' εἴπαμε ὅτι τὸ Μνημεῖον θὰ στηθῇ εἰς τὴν ἀντικρὺν ἐκείνην, ἀντικρὺ σχεδὸν στὴν ἐκβολὴ τῆς ἀλλεῖας μετὰ τὴς κολόννας.

Τὸ συμπόλαιον τὴν κατασκευὴν καὶ τῆς παραδόσεως τοῦ Μνημείου, μετὰ τοῦ κ. Παπα-

δοπούλου ὡς προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς κ. Μαρίας χήρας Δούκα καὶ τοῦ γλύπτου κ. **Ι. Κουλουρῆ**, εἶνε στὸ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Α. Γονγοροπούλου, φέρει ἀριθμὸν 55496 καὶ ὑπεγράφη τὴν 31 Δεκεμβρίου 1925. Κατὰ τοῦτο, ἡ κυρία Δούκα παραχώρησε τὸ πρόπλασμα τῆς προτομῆς ἀντὶ δρ. 10.000, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀμέσως. Ο κ. Κουλουρῆς ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προτομῆς εἰς μάρμαρον, τῆς στήλης, τὸν βάθρον, τὴν τοποθέτησιν κατὰ ἀντὶ δρ. 11.000. Ἀπὸ αὐτὰς ἔλαβε προκαταβολὴν δρ. 3.000, τὰ δὲ ὑπόλοιπα θὰ λάβῃ ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ ἔργο, ποὺ ὑπόσχεσται νὰ εἶναι ἐτοιμὸν ἐντὸς ἐννέα μηνῶν, ἥτοι μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου, τὸ βραδύτερον. Ἀλλὰ θὰ τὸ τελειώσῃ πολλὴ νωρίτερα κ' ἡ Ἐπιτροπὴ ἐλπίζει ὅτι τὰποκαλυπτήρια θὰ γίνων κατὰ τὸ τέλος Μαΐου, ποὺ συμπληρῶνεται διετία ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ποιητοῦ.

Ἐτσι λοιπὸν γρήγορα κ' ὠραία τελειώνει ἡ ὑπόθεσις. Πρέπει δὲ νὰ σὰς πῶ ἀκόμα, γιὰ νὰ τὸν ἐγνωμονεῖτε καὶ σῆς, ὅτι συνετέλεσε πολλὴ, καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς ὁ ἀναπτήτος μας διευθυντῆς τῆς «Εστίας» κ. **Ἀχιλλεὺς Αδ. Κόρου**, ποὺ εἰδὲς τὸ πὺς ἔωρηδ ἠνδιαφέρο καὶ σὴν παλὶ Διαπλάσιν ποῦλο καὶ σὴν θαυμασίᾳς τοῦ Πολέμου.

Αὐτὸν εἶχα νὰ σὰς πῶ καὶ σήμερα: Ἀς προσθέσω ὅτι ἀπὸ τῆς 14 περιτοῦ χιλιάδας τοῦ Ἐράνου, δὲν μοῦ μένουν πᾶ παραλίγες... δεκάρες. Δέκα ἔδωσα γιὰ τὸ πρόπλασμα, τρεῖς

λαυση; Τι άλλο καλύτερο μπορεί να διαβάσει κανείς από μιὰ Ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος ἔστω κι' ἕνας γέρος; Ἡ μήπως θὰ βρῇ ἄλλου καλύτερη ἀγάπη; Ὅσο γιὰ τὴ συνδρομή, δὲν πιστεύω νὰ τὴν βρῶ κανεὶς ἀκριβή, σήμερα ποὺ ἡ ἀξία δῶν τῶν πραγμάτων ἔχει εἰκοσιπλασιασθῇ! — Βεβαίως! γιατί ἡ συνδρομή μου οὐτὲ δεκαπλασία δὲν εἶναι τώρα ἀπὸ τὴν προπολεμική ποὺ εἶχε ὀκτὼ δραχμές, ἐνῶ αἱ δαπάναι εἰκοσιπλασιασθήσαν.

Ἡ Νοικοκυροῦλα εἶχε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὴν γιορτὴς τῆς ἑβδομάδος τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔχει νὰ καὶ στὴν πόλιν της. Ἐπὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας φοροῦσε ἀγορίστια κι' ἀπήγγελλε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ ὄνειρο τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅρατο ἔκαινο «μονόλογο γι' ἀγόρι» τοῦ κ. Ξενοποῦλου. Ἀλλὰ κι' ἄλλες διαπλάσεις ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὴς τὴν γιορτὴς κι' ἀπήγγειλαν ὁραυτάτα ποιήματα, ἔκαναν πλαστικές εἰκόνες. Μετὰ τὴν γιορτὴς τῆς χαρὰ τὴν γυνώρισε ἡ Νοικοκυροῦλα, ποὺ τὴν χαίρεται ὅλες καὶ ἰδιαίτερως τὴν Ἡρὰ. Αὐτὰ μὲν γράφει. Τὴν συγχαίρω λοιπὸν γιὰ τὴν ἐντυχίαν, τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπασμα καὶ τῆς στέλνω τὰ τετράδια ποὺ περὶγγεῖται.

Ἡ νέα σου φωτογραφία, Μάγισσα, μάλιστα, εἶναι πολὺ καλὴ. Σὺ δὲ στείλας τὸ βραβεῖο σου. Κ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα καλὰ γράφεις καὶ χαίρω γιὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας. Ναί, καὶ μένα μετράω ἡ Δέλα πὺς διάβασε γαλλικὰ τὸν «Τζάκ» καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι σὺ τὸν περὶοδικό μου δὲν δημοσιεύεται ὅπως εἶναι στὸ γαλλικόν. Διασκευάζεται γιὰ τὰ πρὸ μεγάλα παιδιὰ.

Χίδι, Φωτιά, Μορέλλα, Μέλισσα, Αἰθῆρ, Ἀσπερὶ Παλιάτσος, Δέλα τοῦ Εὐξείνου καὶ Βιόλα Χλώρη, ἔλαβα τὰ καμμάτια σας γιὰ τὴν Σελίδα τῆς Α' Τριμηνίας καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴν σειρά των.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνακοίνωσις, ἂν δὲν συνοδεύεται ὅποιο δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐλπίς τῶν Σιλάδων, ἀ. (ΜΙ). Λάμπων Ἀσπὴρ, ἀ. (ΧΔ). Θαλασσοπούλι, ἀ. (ΑΚ). Ἐρημικὸ Ἀγοριόδι, ἀ. (ΑΠ). Κόρη τῆς Ἀρκιδίας, κ. (ΚΠ). Βιόλα Χλώρη, κ. (...). Ἀγγελος Εἰρήνης, ἀ. (;). Πονηρογάτα, κ. (ΑΚ). Ναπολέων, ἀ. (ΚΑ). Βρυνολακισμένος Ἰππότης, ἀ. (Ἐν. Βρυ.). Τρομερὸς Βρυνολάκας, ἀ. Ἐν. Βρυ.). Ἀγριοπούλοιο, κ. (ΕΣ). Κική, κ. (11011). Ροζίτα, κ. (ΕΛΠ). Βάνα τοῦ Κανάρη, κ. (ΕΠ). Οὐδελόν, κ. (ΣΚ). Ὀνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀ. (ΚΚ). Μικρὰ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΚΑ). Λαφροστεφὴς 21, κ. (1). Ἀσπρὸς Παλιάτσος, ἀ. (2). Γκιὼ Παλιάτσος, κ. (3). Πράσιος Παλιάτσος, κ. (4). Μαῦρος Παλιάτσος, ἀ. (5). Κόκκινος Παλιάτσος, ἀ. (6). Σταγὴς Παλιάτσος, ἀ. (7). Κίτριος Παλιάτσος, κ. (8). Ρόδης Μενέζης, ἀ. (ΓΤ). Μικρὸς Δόρδος, ἀ. (ἀούα).

Γαλανόλευκη Σημαία, ἀ. (ἡφφ). Μέγας Ναπολέων, ἀ. (ἀούα). Τσακίνα, κ. (ὄνομα καὶ πρᾶγμα). Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις, ἀ. (γ²+ψ=0). Ἀνανεώδεις Ψευδώνυμοι: Παγκόσμιον Ὀνειρον, ἀ. Μέλισσα, κ. Ἀτρώμης Ἑλληνοπούλα, ἀ. Μορέλλα, κ. Χιονάτη, κ. Δοξασμένη Φουστάνελλα, ἀ. Χαραυγή, κ. Σούλα, κ. Πόνου Δάνου, ἀ. Θέλια, κ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Χρυσὴν Καρδίαν (ὁρατότατο τὸ γράμμα σου) βέβαια, τὴν ἄλλη εὐχαρίστηση ἔχουν εἰ καὶ μὲν οἱ γονεῖς παρὰ νὰ βλέπουν τὴν πρόδον καὶ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς τῶν παιδιῶν τους, γιὰ τὰ ὅποια τόσο μὴθοὺν καὶ ξεθεύουν; κοίταξε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσης μὲ τὴν παραπάνω! Δάμπτου Ἀστέρα (Β' Βραβεῖο εἶχε πάρει τότε ὁ μπαμπὰς σου; ἔ, ἐσὺ νὰ πάρης Α', νὰ τὸν περάσης!) Ἀνδρομέδαν (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ) σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνέργειαν ποὺ σκεπτεῖς νὰ κάμης ἡ συνδρομή τοῦ ἔξωτερου εἶναι δέκα σελίνια μὲ τὴν εὐχή μου! Αἰθῆρ (κι' ἐμεῖς ἐδῶ εἰχαμε ὅσους ἡμέρες σὺν ἀνοικτικῇ ἀλλ' ἄρχισε πάλι τὸ κρυό, πιστεύω ὅτι καὶ σὺς ἐκεῖ δὲν ἔχετε ἀκόμα Ἐμάρτη καὶ ὁ Χειμῶνας θὰ σοὺ φαίνεται πάλι «βλυσυρὸς». . . .) Μέλισσαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐνθουσιώδη ποὺ γράφεις). Διαβλεπόμενον Ροδιόδι (ἔτσι! α' ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀρχίστε, περμένω...) Ἐκμα τοῦ Βοσπόρου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) ὁ δὲν Κιχὼτης εἶναι φανταστικὸς ἱσπανὲς εὐγενής, πλάσμα τοῦ περιφάνου ἱσπανοῦ συγγραφέως Μιχαὴλ Θερβαντές. Ὁ δὲν Ζουάν ὅμως ὁπλοῖται ἀλλὰ κατήχηται θυρικλὸς ἥρωας δασκ' ἀπ' ὅσα φανταστικὰ ἔγραψαν γι' αὐτὸν ὁ ἄγγελος Μπαῦρων κι' ἄλλοι. Πριγκίπισσα τῆς Ὀλανδίας (ὅλες σου εἰ παραγγέλλεις ἔγαν' δὲν σὲ παραμελῶσα, — πῶς ἦταν δυνατό; — ἀλλ' αὐτὸν τὸν κερὶ λαβαίνω πολλὰ γράμματα, μὲ πολλὰς παραγγέλλεις, κι' ἔννοεῖς ὅτι δὲν προφθαίνω ν' ἀπαντῶ σ' ἐλὰ ἀμέσως). Διάττοντο Ἀστέρα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ). Μορέλλαν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ἐλὰ). Κόρη τῆς Ἀρκιδίας (τὸ ἐκρίνα) ἀντίτιμο λυσοχάρτου δὲν ἦταν μέσα στὸ γράμμα σου) Ἀτρώμης Ἑλληνοπούλα, ἀ. Θέμις Α. Κοινοποιήσαν, Ἀφροσμένο Ἐκμα, Ἀνθος τῆς Ἀνδρου, Ἀντονεύρης, Ἀριστοφάνη, Ἀημοσφ. Ι. Ἐμμανουήλ Πυγκόσμιον κτλ.

Γαλαξίαν, Σακουστὸν Βιολίσταν, Δανὺ Σαρφατὴν, Οὐδελόν Θόλον (ἔστειλα). Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιανουαρίου, θάπαντῶσιν σὺν ἐρχόμενῳ.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβάν. Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 244ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 9 Μαρτίου]

79. Δεξιόγραφος

Ἐνα ποῦλι,
Κοινὸ πολὺ,
Μὰ ὅ,τι ζῇ.
Κάνουν μαζί
Σχῆμα . . . γλυκόν.
— Τὸ θές, Κοκὸ;
Ἀγνὴ Ψυχούλα

80. Συλλαβόγραφος

Γράμμα, μόριο, πλονήτης.
Πάλι γράμμα, σὴν γρομμῇ.
Κι' ὁ ἐργάτης δὲν δουλεύει
Μὰ φωνάζει κτὶ γυρεύει
Πῶς μεγάλῃ πληρομῇ.

Μυστηριώδης Ἰππὺς

81. Μεταγραμματισμός

Τὸ λαϊκὸν τοῦ τοῦλι
Τὸ θαλασσινὸν ἀλλάζει
Καὶ μὲ τοῦτο ἕνα νησί
Τοῦ Αἰγαίου παρουσιάζει.

Ἐλπίς τῆς Ἀνατολῆς

82. Μεταγραμματισμός—Ἀναγραμματισμός.

Τέσας γράμμα τοῦ ἂν ἀλλάξῃ
Κι' ἀμοιβαίως ἄλλα δὴς του,
Στὴν ἀρχὴν του, μεταθέσῃ,
Ἄλλο τέρας ὁμοῦ του,
Πάλι ἀπ' τὴ Μυθολογία,
Θὰ παρουσιασθῇ σὴν μέσῃ.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

83. Πυραυλὶς

+ Οἱ σταυροὶ Κριτῆς τοῦ Ἄδου.
+ + — Ἀριθμητικὸν ἐπίρ.
* + * — Πόλις Ἑρσπ.
* + * + — Τὸς ἱερεῖς.
* + * + * — Προτέρημα νοῦ.
* + * + * + — Ἐλάττωμα νοῦ.
Τοῦτρε

84. Κρυπτογραφικόν

12234567 — Τύραννος.
23467 — Νῆσος τ. Αἰγαίου.
326467 — Πτωχός.
43517 — Μέρος τοῦ σώματος.
53417 — Θεότης.
626167 — Ἀντονυμία.
723467 — Ἰχθύς.

Διακός

85. Μαγικὴ Εἰκὼν

— Νίτσα, Καλλιόπη, τάκουσατε
τὴ νύκτα στὸ δάσος;
— Ποιό;
— Τὸ ζῶο ποὺ σὰς εἶπα.

Μέλισσα

86. Ποικίλη Ἀκροστιχὴς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον
τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀποτοιοῦν πτηνόν:

1, Μοῦσα; 2, Πόλις Θεσσαλική;
3, Πτηνὸν θαλάσσιον; 4, Μυθικὸς
βασιλεὺς; 5, Πτηνὸν νυκτοβόιον.

Παγκόσμιον Ὀνειρον

87. Φωνηεντόλιπον μετ' Ἑλληνοσυμφωνῶν (Μικτὸν)

στ-ιη-φθλγς-ο-τ-πνθ-ου

Μετατροπὴ Γαργάλο

88. Γεῖφος

ΨΑΡ
ΗΤ
ΡΟΗ
Δούης Πλοπτερίντος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

89. Sans Voyelles

x p r n c - p s s - s e n c
Πέταλον Κρίνου.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 4

646 Παπαγάλος (παπὰ-Γάλλος — 647. Ζῦθος (ζῇ, θός.) — 648. Καρκός-Κάπος.— 649. Ἴσις (εἰς-εἰς).— 650. Ἡρα (τῆ-γάνι, βούτι-Ρο. Ἀδύδ.)

651. ΠΑΡΑ (ἈΡΑΠη.)
ΑΓΑΡ (ΠΡΑΓΑ)
ΡΑΚΗ (Ἡ ΚΑΡτα)
ΑΡΗΣ (ΣΗΡΑγγι.)

652. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ (Κατ-σῖχον ἐκ δεξιῶν, τελευταῖον πρῶτον, μέσον.) — 653. ΡΩΜΥΛΟΣ (Ρόμα, Ὄρα, Μάννα, Ὑφομα, Λάμα, Ὀριον, Σαύρα).— 654. ΠΡΕΜΝ - ΕΧΣΜΝ = Περσασμέν-ἔχασμένα (ἄρ-Παξ, μω-Ρός, μ-Σός, τό-Μος, πέ-Νης, λέ-Ξις, π-Χος, φά-Σμα, γυ-Μός, μέ-Νος).— 655. Ἄν με λύσης, σὲ συγχαίρω (ἂν με λῖ, σεις, σὲ σὺν γε, ὤ.)— 656. Ἐν τοῦτῳ νίκα (νῖν, τοῦτον, γ, cas).— 657. A vaillat homme courte épée.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—85)

Αἱ ΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΛΑΧΑ καὶ ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ἢ ΕΛΛΑΔΑ, μῦσα εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὸν διαγωνισμόν σας ἔστειλα πρὸ πολλοῦ ἑλάβατε: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΣΑΥΜΠΟΝΙΚΗΣ

(ΚΣΤ'—86)

Μαίνοντας στὸ σαλονάκι, σὰς χορεῶ δλους. ΕΙΚΗ

(ΚΣΤ'—87)

Εὐχαρίστας. Ἀριστοκράτισσα. Ἡ δέλη, στείλας καὶ διὰ τὴν ἀδελφότητά μου Ἀττικὴν Ἀδύνην. Ἀμφοτέρω τῶν σὲ ψηφίσωμεν. Τσοῦτρε

(ΚΣΤ'—88)

Γιὰ θύμησιν τῆς τριωνίης γλυκερῆς ζωῆς, ζητοῦμε ἀπ' ἑλὰ τὰ διαπλάσεις σου, εἰς τὴν ἑνὰ τετραπλάσι. Στείλας σὴν Δοί: κ. Γιάννην Παπαγιαννοπούλον, Γυμνασιάρχην, ὁρίσαν, διὰ: Ροζίτα καὶ Θέλια

(ΚΣΤ'—89)

Μαίνοντας στὸ Διαπλάστικοσμο ἡ χόμας χρόνια πολλὰ στὸ Σόλγο Ἀγνώστων, ἰδιαίτερως στὸν Πρῶτον. Οὐδελόν, Μικρὰ Ἑλληνοπούλα Ὀνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

(ΚΣΤ'—90)

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ «21»
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1926

(ΚΣΤ'—91)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ.
ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Πρόεδρος ΜΑΓΙΣΣΑ. Ἀντιπρόεδρος ΔΕΛΙΑ, Ταμίας ΜΟΡΕΛΛΑ. Μέλη δέκα. Συνδρομὴ μηνιαία δρ. 2. Στάσις: Λίτσων Μίνα, Φιλελλήνων Γιάννινα. Ἡ ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ἐκδίδει μηνιαῖο χειρόγραφο περιοδικὸν «ΠΑΡΩΤΙΣ». Πρῶτο φύλλο τὸ Γεννάριον ὕλη πλουσιωτάτη. Δεχόμεστε μὲ ἀπὸ παντοῦ.

(ΚΣΤ'—92)

Νυφούλα τ' Ὀδρανῶ, Ἰμογένη, στείλας: Κόλαν Μπαρέα, Καραϊσκάκης 28. Ἀθήνας. Ἀριστοκράτισσα

(ΚΣΤ'—93)

Εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλάστικοσμο χορεῶμεν ἀπαγας, ἀλληλογραφόμεν καὶ ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὴν ὕλην τὸ ὑπερῶον ψευδώνυμον ΓΑΛΟΝΑΕΥΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ποὺ θὰ ψηφισθῇ ἀπὸ δλους. Μικρὸς Δόρδος, Γαλανόλευκη Σημαία, Μέγας Ναπολέων. Δοῖς Γεώργιον Χαλκιδόπουλον, Φίλωνος Πειραιᾶ.

(ΚΣΤ'—94)

Μαίνοντας στὸ Διαπλάστικοσμο χορεῶμεν δλες καὶ δλους, ἰδιαίτερως τὸ σύλλογον «ΑΓΝΩΣΤΩΝ». Τσακίνα, Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις